

Sygn. akt VIII C 13/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 21 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 października 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 6.666,11 zł (sześć tysięcy sześćset sześćdziesiąt sześć złotych jedenaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 września 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.067 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 13/19

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2018 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. K. powództwo o zapłatę kwoty 6.666,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego w dniu 7 lipca 2016 roku umowy pożyczki nr (...). Na łączne zobowiązanie do spłaty składały się kwota pożyczki w wysokości 6.234 zł w tym składka za przystąpienie do ubezpieczenia grupowego w wysokości 234 zł, opłata przygotowawcza w wysokości 40 zł, prowizja za udzielenie pożyczki w wysokości 2.939,38 zł, wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach Elastycznego Planu Spłat w wysokości 1.259,74 zł oraz odsetki umowne w wysokości 777,59 zł. Z uwagi na nieterminową spłatę pożyczki strona powodowa naliczyła odsetki od przeterminowanego zadłużenia za okres od 8 lipca 2016 r. do 7 października 2017 r. w kwocie 171,61 zł. Na poczet zadłużenia z przedmiotowej umowy pozwany dokonał wpłat w łącznej wysokości 4.756,10 zł z czego 3.881,40 zł zostało zaliczone przez powoda na kapitał pożyczki, 766,10 zł na odsetki umowne, a 108,60 zł na odsetki za opóźnienie. Wobec braku dalszej spłaty umowa została wypowiedziana pismem z dnia 26 września 2017 r., a całość zadłużenia postawiona w stan wymagalności z dniem upływu okresu wypowiedzenia. Na dochodzoną pozew kwotę składa się 6.591,72 zł tytułem kapitału pożyczki, 11,49 zł tytułem odsetek umownych i 62,90 zł tytułem odsetek za opóźnienie.

(pozew k. 3-4)

W dniu 24 października 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 21)

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu przelania na jego rzecz kwoty 234 zł. Dalej pozwany podniósł zarzut wygaśnięcia zobowiązania z uwagi na dokonanie spłaty pożyczki, gdyż wpłaty pozwanego zostały zaliczone na poczet opłat nienależnych powodowi. Strona pozwana zarzuciła nieprawidłowe zaliczanie w poczet kapitału pożyczki prowizji, opłaty przygotowawczej i opłaty z tytułu elastycznego planu spłat, które stanowią koszty udzielenia pożyczki. Zdaniem pozwanego wymienione opłaty stanowią świadczenie nienależne, gdyż są zawyżone i sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Poza tym analizowane opłaty zostały w ocenie strony pozwanej naliczone w oparciu o niedozwolone postanowienia umowne i zmierzały do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. W związku z tym pozwanego obciążał obowiązek co najwyżej zwrotu kwoty faktycznie udzielonej pożyczki w wysokości 6.234 zł. Na wypadek nie uwzględnienia powyższego zarzutu pozwany wniósł o miarkowanie wysokości prowizji do kwoty 623 zł stanowiącej 10 % udzielonej pożyczki. Na koniec strona pozwana podniosła zarzut przedwczesności powództwa z uwagi na brak doręczenia wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy pożyczki.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 37- 41)

Replikując na powyższe pełnomocnik powoda wyjaśnił, że kwota pożyczki w wysokości 234 zł została zgodnie z dyspozycją pozwanego wyrażoną we wniosku przelana na rachunek bankowy (...) S.A. Powołując się na zawartą w art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim definicję całkowitego kosztu kredytu, powód wskazał, że miał uprawnienie do zastrzeżenia w umowie dodatkowych kosztów jak opłata przygotowawcza, prowizja za udzielenie pożyczki i opłata za Elastyczny Plan Spłat. Ponadto strona powodowa podniosła, że powyższe opłaty nie przekraczają limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu, o których mowa w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Co do zarzutu przedwczesności powództwa powód wskazał, że sprawa wypowiedzenia umowy pożyczki jest irrelevantna, gdyż dochodzi zapłaty odsetek od kwoty głównej dopiero od dnia wniesienia pozwu, a zgodnie z umową ostateczny termin spłaty pożyczki przypadał na dzień 7 stycznia 2018 r., czyli kilka miesięcy przed wytoczeniem powództwa.

(pismo procesowe k. 48- 54)

W piśmie procesowym z dnia 11 marca 2019 r. strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko i potwierdziła dokonanie spłat na poczet umowy pożyczki łącznej kwoty 4.576,10 zł. Dalej pozwany podniósł, że samo poinformowanie o wysokości opłat nie wyłącza możliwości badania postanowień umowy pod kątem zastosowania niedozwolonych postanowień umownych. Postanowienia dotyczące prowizji za udzielenie pożyczki, opłaty przygotowawczej i opłaty za Elastyczny Plan Spłat w ocenie strony pozwanej nie dotyczą głównych świadczeń stron.

(pismo procesowe k. 57- 62)

W toku dalszego procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe powoda k. 64- 65, pismo procesowe pozwanego k. 71- 73, protokół rozprawy k. 77)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2016 roku M. K. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 6.234 zł, przy czym w zakresie kwoty 234 zł pozwany upoważnił powoda do udostępnienia tej części całkowitej kwoty pożyczki poprzez przekazanie na rachunek bankowy (...) S.A w W. w celu uiszczenia składki na ubezpieczenie grupowe. Kwotę pożyczki wraz z prowizją za udzielenie pożyczki w wysokości 2.939,38 zł, opłatą przygotowawczą w wysokości 40 zł, opłatą za Elastyczny Plan Spłat w wysokości 1.259,74 zł pozwany zobowiązał się spłacić w 18 miesięcznych ratach po 625,04 zł pierwsze 17 rat i 625,03 zł ostatnia rata. Termin spłaty pierwszej raty został określony na dzień 7 sierpnia 2016 r. Na gruncie przedmiotowej umowy powód miał prawo do naliczania odsetek kapitałowych w wysokości odsetek maksymalnych, o których mowa

w art. 359 par 2¹ kc (punkt 16 i 17 umowy). Zgodnie z punktem 11 umowy powód był uprawniony do naliczania odsetek karnych od zadłużenia przeterminowanego od zaległej kwoty brutto pożyczki w wysokości ostatniej aktualnej rocznej stopy oprocentowania pożyczki powiększonej o 4 punkty procentowe, jednak nie wyższych niż maksymalne odsetki. W punkcie 23 umowy zastrzeżono również, że w przypadku, gdy pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą kwoty równej co najmniej 1 pełnej raty pożyczki, pożyczkodawca ma prawo wezwać pożyczkobiorcę do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a przypadku braku zapłaty może wypowiedzieć umowę w terminie 30 dni od doręczenia wezwania do zapłaty.

(umowa pożyczki z załącznikami k. 12- 16)

Na poczet zaciągniętego zobowiązania M. K. dokonał wpłat w łącznej kwocie 4.756,10 zł z czego 3.881,40 zł zostało zaliczone na kapitał pożyczki, 766,10 zł na odsetki umowne, a 108,60 zł na odsetki za opóźnienie.

(historia spłat k. 7- 8, okoliczność bezsporna)

Wobec zaprzestania dalszej spłaty, powód w piśmie z dnia 26 września 2017 roku złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie później niż w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia.

(wypowiedzenie k. 17)

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 6.234 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z prowizją za udzielenie pożyczki w kwocie 2.939,38 zł, opłatą przygotowawczą w kwocie 40 zł i opłatą za Elastyczny Plan Spłat w kwocie 1.259,74 zł w 18 miesięcznych ratach. Umowa, o której mowa, została zawarta w formie pisemnej, a fakt zaciągnięcia przedmiotowego zobowiązania został potwierdzony przez pozwanego.

Powyższe, w ocenie Sądu, przesądza o tym, że to M. K. obciążała powinność wykazania, że spłacił zaciągnięte zobowiązanie w całości, albo w zakresie większym, aniżeli oznaczonym przez powoda, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Kontestując żądanie powoda pozwany zakwestionował postanowienia umowne przewidujące prowizję za udzielenie pożyczki w kwocie 2.939,38 zł, opłatę przygotowawczą w kwocie 40 zł i opłatę za Elastyczny Plan Spłat w kwocie 1.259,74 zł, jako mające abuzywny charakter.

Odnosząc się do wywiedzionych przez pozwanego zarzutów w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję i opłaty, które obok odsetek stanowią wynagrodzenie dla pożyczkodawcy z tytułu udostępnienia pożyczkobiorcy środków finansowych i są powszechnie stosowane nie tylko przez podmioty oferujące pożyczki krótkoterminowe, ale także instytucje bankowe. Naliczone przez powoda prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 2.939,38 zł, opłata przygotowawczą w kwocie 40 zł i opłata za Elastyczny Plan Spląt w kwocie 1.259,74 zł, mieszczą się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. W myśl tego przepisu, maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali 6 miesięcy przekroczyć 40% całkowitej kwoty kredytu (25% + 15%), w skali roku 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 cyt. Ustawy. W niniejszej sprawie, wobec zobowiązania zaciągniętego na 18 miesięcy, limit ten jest równy kwocie 4.363,80 zł, tymczasem powód naliczył kwotę 4.239,12 zł. W tym miejscu zaznaczyć należy, że wartości maksymalne przewidziane w art. 36a cyt. ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw, mocą której wprowadzono przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, część kosztów związanych z udzieleniem pożyczki ma charakter stały, niezależny od okresu kredytowania: np. ocena zdolności kredytowej klienta, w tym sprawdzenie jego historii w Biurze (...) oraz biurach informacji gospodarczej, przygotowanie umowy w formie papierowej i przekazanie jej klientowi (w przypadku firm operujących w Internecie konieczność dostarczenia umowy pocztą), wycena ryzyka klienta na dzień zawarcia umowy (ryzyko stanowi również element części ruchomej limitu kosztów, ponieważ wraz z wydłużaniem okresu kredytowania ryzyko wzrasta), utrzymywanie baz danych o klientach (konieczność wypełniania wymogów związanych z ochroną danych osobowych), wynagrodzenia pracowników etc. W przypadku pożyczek udzielanych na niskie kwoty, a takie dominują w portfelach firm pożyczkowych, stosunek kosztów stałych do kwoty pożyczki zazwyczaj jest wysoki. I tak, w segmencie mikropożyczek, gdzie okres kredytowania na ogół nie przekracza miesiąca, koszty operacyjne kształtują się na poziomie 15–27% kwoty pożyczki. Do kosztów operacyjnych należy dodać koszt ryzyka, który w segmencie mikropożyczek oscyluje w granicach 11% (odsetek pożyczek straconych), zatem przeciętne koszty w tym segmencie kształtują się między 26% a 38% kwoty pożyczki. W ocenie ustawodawcy, wprowadzenie limitu stałego całkowitego kosztu kredytu z wyłączeniem odsetek, niezależnego od okresu kredytowania, w wysokości 25% całkowitej kwoty kredytu (pierwsza część wzoru z art. 36a ustawy) miało na celu umożliwienie przedsiębiorcom pokrycia kosztów stałych związanych z udzieleniem pożyczki. Jednocześnie limit mieszczący się w dolnej granicy kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców, miał na celu motywować przedsiębiorców do racjonalizacji kosztów. Z uwagi na fakt, że sektor pożyczek konsumenckich jest zróżnicowany, a zatem obejmuje również pożyczki udzielane na dłuższe okresy, w projekcie ustawy zaproponowano dodatkowo limit całkowitego kosztu kredytu z wyłączeniem odsetek, w wysokości 30%, uzależniony od okresu kredytowania (mający zastosowanie w skali roku). Wskazano, że koszty operacyjne w segmencie pożyczek udzielanych na dłuższe okresy stanowią 27,5% do 51% kwoty pożyczki. Do kosztów operacyjnych należy dodać koszt ryzyka, który szacuje się w tym segmencie na ok. 22%–25%. Całkowite koszty pożyczki udzielonej na okres 1 roku oscylują więc w granicach 49,5%–76% kwoty pożyczki. I w tym przypadku zaproponowany przez ustawodawcę limit mieści się w dolnych granicach kosztów ponoszonych przez pożyczkodawców (druk sejmowy nr 3460). Wskazać wreszcie należy, że za reprezentatywny przykład pożyczki przyjęto na etapie prac nad art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, sytuację, w której pożyczkobiorca otrzymuje kwotę 4.000 zł na okres 36 miesięcy, zaś kwota do zwrotu wynosi 10.800 zł, a więc jest blisko 3-krotnie wyższa. Kończąc tę część rozważań wyjaśnienia wymaga także, że firmy trudniące się udzielaniem pożyczek, w przeciwieństwie do instytucji bankowych, nie mogą osiągać wynagrodzenia w inny sposób, aniżeli przez naliczanie prowizji oraz odsetek. Oczywiście jest także, że samo naliczanie odsetek, choćby w maksymalnej przewidzianej prawem wysokości, w świetle poczynionych wyżej rozważań odnośnie stałych kosztów operacyjnych, nie jest w stanie zrekompensować pożyczkodawcom kosztów prowadzonej przez nich działalności. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że firmy, jak powodowa, prowadzą działalność nastawioną na zysk, a także, że pozwany miał pełną

swobodę w wyborze instytucji, u której zamierzał się zadłużyć. Skoro więc pozwany zdecydował się skorzystać z usług powoda, uznać należy, że akceptował on wysokość naliczanej przez pożyczkodawcę w związku z wnioskowaną kwotą pożyczki, prowizji za udzielenie pożyczki, opłaty przygotowawczej w kwocie i opłaty za Elastyczny Plan Spłat. Nie sposób przy tym wymagać od pożyczkodawcy, aby na gruncie każdej z udzielanych pożyczek wykazywał wysokość poniesionych przez siebie kosztów, większość z nich, o czym była już mowa wyżej, ma bowiem stały charakter, niezależny od liczby zawartych w danym okresie umów, a zatem niemożliwe jest ich proste przeliczenie na potrzeby konkretnej umowy. Nieprzeliczalny jest również godziwy zysk, jaki pożyczkodawca ma prawo dla siebie osiągnąć i tu bowiem trudno znaleźć miarę, podług której zysk taki miałby być oceniany. Wysokość tego zysku jest niewątpliwie pochodną realiów rynkowych, te zaś, co jest rzeczą powszechnie znaną, cechuje duży dynamizm zmian. Powtórzenia wymaga, że wybór danego pożyczkodawcy należy wyłącznie do pożyczkobiorcy, to on decyduje u kogo i na jakich warunkach chce się zadłużyć. Wprawdzie pozaodsetkowe koszty kredytu w przedmiotowej umowie z całą pewnością nie były niskie, to jednak pozwany decydując się na pożyczkę oferowaną w sektorze pozabankowym godził się na ich poniesienie. Pamiętać także należy, że pożyczkobiorca ma możliwość odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, które to działanie rodzi wyłącznie koszty odsetkowe, a więc obiektywnie niewysokie. Oczywiście jest również, że skoro ustawodawca przewidział możliwość naliczania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości oznaczonej w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, a jednocześnie, o czym była już mowa, brak jest przepisów prawa, które zabraniałyby stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, czy też opłaty przygotowawcze/za udzielenie pożyczki, nie sposób przyjąć, aby zastrzegając sporne opłaty pierwotny wierzyciel działał w sposób sprzeczny z ustawą, bądź też dążył do jej obejścia. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 19 czerwca 2018 roku w sprawie III Ca 686/18, z woli ustawodawcy, takie działanie powoda, które przejawia się naliczeniem pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przewidzianej art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jest w pełni dopuszczalne. Nie można zatem stwierdzić, że tego rodzaju zastrzeżenia umowne w istocie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. skutkując nieważnością umowy w tej części czy też bezskutecznością tego zastrzeżenia z uwagi na jego abuzywny charakter (tak też m.in. Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 5 czerwca 2018 roku, II Ca 340/18, L.; Sąd Okręgowy w Lublinie w wyroku z dnia 26 lipca 2018 roku, II Ca 171/18, L.). Powyższe stanowisko koresponduje z koncepcją racjonalności polskiego ustawodawcy zgodnie, z którą działanie w ramach przepisów prawa nie powinno zostać uznane za kształtujące obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub zasadami współżycia społecznego. Nieuprawnione jest twierdzenie, by działanie w ramach jasnych i niebudzących wątpliwości co do ich wykładni przepisów ustawy, służącej w istocie ochronie interesów konsumenta, pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego czy dobrymi obyczajami.

Reasumując, Sąd uznał, iż naliczone przez powoda prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 2.939,38 zł, opłata przygotowawczą w kwocie 40 zł i opłata za Elastyczny Plan Spłat w kontekście udzielonej pozwanemu pożyczki, okresu zobowiązania oraz ryzyka niewykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązania, nie mogą być uznane za zawyżone.

Jako chybione należało ocenić zarzuty M. K. co do nie przedstawienia przez stronę powodową dowodu przelania na rzecz pozwanego kwoty 234 zł. W odpowiedzi pełnomocnik powoda wyjaśnił, że kwota pożyczki w wysokości 234 zł została zgodnie z dyspozycją pozwanego wyrażoną we wniosku przelana na rachunek bankowy (...) S.A. Faktycznie, razem z umową pożyczki strona powodowa załączyła wniosek o pożyczkę (k. 15- 16 akt sprawy) zawierający m. in. upoważnienie powoda podpisane przez pozwanego do udostępnienia części całkowitej kwoty pożyczki w wysokości 234 zł poprzez przekazanie na rachunek bankowy (...) S.A w W. w celu uiszczenia składki na ubezpieczenie grupowe. Poza tym strona pozwana pośrednio sama przyznała fakt otrzymania kwoty pożyczki we wskazanej przez powoda wysokości, gdyż w sprzecznie pozwany podał, że obciążał go obowiązek co najwyżej zwrotu kwoty faktycznie udzielonej pożyczki w wysokości 6.234 zł właśnie.

Również co do zarzutu przedwczesności powództwa należy stwierdzić, że został nietrafnie podniesiony przez stronę pozwaną. Do pozwu został załączony dokument w postaci oświadczenia z dnia 26 września 2017 roku o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy pożyczki nie później niż w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia. Co prawda M. K. zaprzeczył, aby otrzymał zarówno wezwanie do zapłaty, jak i wypowiedzenie umowy pożyczki, a strona powodowa pomimo podniesienia powyższego zarzutu nie przedstawiła dowodu doręczenia, czy choćby

nadania pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Jednak pomimo nie wykazania powyższej okoliczności należy zgodzić się z powodem, że sprawa wypowiedzenia umowy pożyczki jest irrelevantna dla rozstrzygnięcia żądania pozwu, gdyż zgodnie z umową zobowiązanie miało zostać spłacone w 18 równych miesięcznych ratach począwszy od 7 sierpnia 2016 r. Zatem ostateczny termin spłaty ostatniej raty pożyczki przypadał na dzień 7 stycznia 2018 r. Tymczasem pozew został złożony w dniu 26 września 2018 r. Zatem nie ulega wątpliwości, że w momencie wnoszenia pozwu roszczenie z umowy pożyczki nr (...) było w całości wymagalne. W związku z tym nie wykazanie przez stronę powodową daty wypowiedzenia umowy pożyczki należy uznać za nieistotne dla rozstrzygnięcia co do zasadności żądania pozwu, również z uwagi na to, że powód dochodzi zapłaty odsetek od kwoty 6.666,11 zł dopiero od dnia wniesienia pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.666,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 września 2018 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Stosownie zaś do treści art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 250 zł, koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 1.800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.067 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.